

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 r. w sprawie z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko M. K. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od M. K. na rzecz Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 200 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia zapłaty z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 r.

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, oddalił powództwo w pozostałej części jako nieudowodnione i orzekł o kosztach procesu.

Powód zaskarżył pkt 2 wyroku oddalający powództwo i zarzucił: - rażące naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj. art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez zupełne pominięcie treści zobowiązań pozwanej wynikających z zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM otrzymanej w ramach zawartej umowy co najmniej przez okres jej obowiązywania, podczas gdy pozwana nie kwestionowała, że była stroną umowy, jak również w żaden sposób nie wykazała, by w sposób należyty wywiązała się ze zobowiązań z nich wynikających przez okres obowiązywania umowy; poprzez błędne przyjęcie, iż dokumentacja przedłożona przez powoda do akt niniejszej sprawy jest niewystarczająca do prawidłowego zweryfikowania istnienia, charakteru i wysokości roszczenia, podczas gdy powód załączył do pozwu wszystkie dokumenty otrzymane od wierzyciela pierwotnego, a w kwestii ewentualnie brakujących dokumentów, wniósł o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do ich przedłożenia, jako, że z uwagi na obowiązującą tajemnicę telekomunikacyjną powód nie miał prawnych ani faktycznych możliwości ich otrzymania; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał się dostateczną aktywnością w postępowaniu dowodowym, podczas gdy powód złożył szereg wniosków dowodowych, nieuwzględnionych przez Sąd, przedłożył dokumentację dotyczącą przelanej przez operatora telefonicznego na rzecz powoda wierzytelności oraz wyczerpująco opisał stan faktyczny oraz charakter stosunku prawnego łączącego strony;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu, tj. m.in. wniosku o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do przedstawienia szczegółowych wyliczeń naliczonych pozwanej opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, w tym wskazania okoliczności, zasadności, wysokości oraz wymagalności kwoty stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania, zgłoszonego przez powoda w pozwie, w razie uznania przez Sąd, iż przedłożone przez powoda dokumenty są niewystarczające dla oceny zasadności dochodzonego o roszczenia.

Nadto skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800) poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu i nieuwzględnienie uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej pozwanej ulgi przy zawarciu umowy w sytuacji rozwiązania zawartej z operatorem umowy na czas określony przed uzgodnionym terminem jej obowiązywania, podczas gdy przesłanki naliczenia kary umownej oraz jej wysokość zostały uzgodnione przez strony w treści postanowień umownych i zaakceptowane przez pozwaną.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa, a ponadto zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za postępowanie w obu instancjach. Jako ewentualny skarżący złożył wniosek wnoszący o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

Przede wszystkim należy podnieść, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są niezwykle skrótowe i dotyczą wyłącznie faktu uznania roszczenia w zakresie kwoty 200 złotych, bowiem powodem oddalenia powództwa było nieudowodnienie roszczenia przez powoda. W tej kwestii należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, bowiem powód w pozwie wskazał, że na dochodzona kwotę 790,92 złote składają się należności z niezapłaconych faktur, a w toku postępowania pojawiła się teza podtrzymana w apelacji, że dochodzona kwota być może stanowi karę umowną naliczoną pozwanej z tytułu rozwiązania umowy przed uzgodnionym terminem jej obowiązywania.

W sytuacji, gdy powód dochodzi konkretnego roszczenia, to na nim, w myśl art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia zarówno faktu, iż dana wierzytelność rzeczywiście mu przysługuje, jak i wysokości tej wierzytelności. Dopiero zatem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, pozwana powinna przedstawić własne dowody w celu obalenia twierdzeń powoda. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Tym samym powód już w pozwie powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej ich weryfikację i odniesienie się do nich stosownie do stanu sprawy, czego powód nie uczynił z wiadomych tylko sobie względów. Tymczasem powód przedstawił 5 faktur za usługi telekomunikacyjne na łączną kwotę 773,67 złotych (kwota wskazana w pozwie to 723,67 zł należności głównej) i nie można ustalić, czego dotyczą należności w nich wyszczególnione. To powód winien być przygotowany, występując z niniejszym procesem, na przedstawienie szczegółowych wyliczeń naliczonych pozwanej opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, w tym wskazania okoliczności, zasadności, wysokości oraz wymagalności kwoty stanowiącej przedmiot postępowania. Sąd Rejonowy nie naruszył zatem art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu, tj. m.in. wniosku o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do przedstawienia tychże szczegółowych wyliczeń.

W tym stanie rzeczy przesądzenie o braku udowodnienia przez powoda roszczenia w zaskarżonym zakresie czyniło wystarczającą podstawę do oddalenia powództwa w części nie uznanej przez pozwaną.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie stwierdził również naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej pozwanej ulgi przy zawarciu umowy w sytuacji rozwiązania zawartej z operatorem umowy na czas określony przed uzgodnionym terminem jej obowiązywania, bowiem powód również tej okoliczności w żadnym zakresie nie udowodnił. Załączone do odpowiedzi na sprzeciw faktury nie wskazują z jakiego tytułu naliczono wskazane w nich kwoty, czy są to należności abonamentowe, czy elementy kary umownej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹² § 3 k.p.c. oddalił apelację.